

Miejskie
Przedsiębiorstwo
Wodociągów i Kanalizacji
Sp. z o.o. w Lesznie

120
lat

LESZCZYŃSKICH
WODOCIĄGÓW

1900-2020
tradycja i nowoczesność

Wodociągowa
wieża wodna,
1900 rok.

Zdjęcie:
archiwum MPWiK
w Lesznie.

Zabytkowa
Wieża Ciśnień
została wpisana
do rejestru
zabytków
województwa
wielkopolskiego
w dniu 15 czerwca
2009 r. W roku
2019 rozpoczęto
remont wieży.

Autor zdjęcia:
Maksym
Szalkowski

Stacja Uzdatniania Wody w Zaborowie,
1900 rok.

Zdjęcie: archiwum MPWiK w Lesznie.

Technologiczny budynek odżelaziacza
i stacji filtrów zlokalizowany na terenie Stacji
Uzdatniania Wody w Zaborowie (początek XX w.).
Podczas prac modernizacyjnych w latach 70. XX w.
budynek został wyburzony.

Zdjęcie: archiwum MPWiK w Lesznie.

Nowoczesna i kompleksowo
zautomatyzowana Stacja Uzdatniania
Wody w Zaborowie - modernizacja
została przeprowadzona w roku 2014.

Sala edukacyjno-konferencyjna. Salka służy
nie tylko dzieciom i młodzieży
z okolicznych szkół w zakresie prowadzenia
warsztatów edukacji ekologicznej,
ale również organizacji wszelkiego rodzaju
spotkań, narad i konferencji branżowych.

	1900 rok	2020 rok
Długość sieci wodociągowej	16,4 km	400,6 km
Ilość przyłączy wodociągowych	635 szt.	9786 szt.
Ilość wody rocznie tłoczonyj do sieci	216 tys. m ³	3,5 mln m ³
Liczba czynnych studni głębinowych	2 szt. SUW Zaborowo	6 szt. SUW Zaborowo 9 szt. SUW Strzyżewice 3 szt. Karczma Borowa

Leszczyński wodociąg przed 120 laty

Zbudowany w latach 1899-1900 system wodociągowy Leszna składał się z kilku głównych elementów: ujęcia ze stacją pomp i uzdatniania wody w Zaborowie, wieży wodnej oraz sieci wodociągowej. W Zaborowie, w brzezynie, znalazły się dwie studnie ujęcia wody, z których czerpano wodę. Zawierała ona związki żelaza i dlatego była poddawana uzdatnieniu w unikatowym budynku stacji filtrów, opartym na planie koła i posiadającym w centrum walcowatą wieżę do napowietrzania wody. Zdatna do picia woda gromadziła się w zbiorniku wody czystej, skąd - za pomocą dwóch silników parowych z pompami - była przetłaczana do magistrali lub sieci miejskiej. Pary do maszyn parowych dostarczały dwa kotły parowe, a każdy z zespołów pompowych, przy mocy 35 KM, mógł tłoczyć łącznie 90-100 m³ wody w ciągu godziny.

Kotły ustawiono w kotłowni parowej z kominem, a agregaty pompowe w zwartej z kotłownią parową stacji pomp. Obiekt ten do dziś znajduje się na terenie ujęcia wody w Zaborowie, a w jego pobliżu wznosi się oryginalny piętrowy budynek mieszkalny, stanowiący niegdyś lokum dla maszynisty oraz palacza kotłowego, odpowiedzialnych za pracę i obsługę zakładu w Zaborowie.

Woda z Zaborowa przesyłana była magistralą tłoczną do sieci miejskiej w Lesznie. W chwili budowy sieć wodociągowa liczyła ok. 16,4 km długości, a nadmiar wody gromadził się w zbiorniku wieżowym przy obecnej ul. J. Poniatowskiego. Licząca niespełna 30 m wysokości wieża ciśnieniowa posiadała zbiornik stalowy nitowany o pojemności 400 m³ wody, pełniący nie tylko funkcję magazynową, ale i hydrostatyczną.

Opracowanie części historycznej: Miron Urbaniak